ANDREI DOBOȘ

INEVITABIL

Andrei Doboș

Inevitabil

Inevitabil de Andrei Doboș
seria Poezie | colecția Prezent

© 2011 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

© Marius Lobonțiu pentru ilustrația de pe copertă; fotografii de Vlad Gherman
typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach,
Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Doboș-Botaș, Andrei
Inevitabil / Andrei Doboș. – București: Casa de pariuri literare, 2011
ISBN: 978-606-8342-16-0

821.135.1–1

Andrei Doboș

Inevitabil

casa de pariuri literare

Născut pe 6 august 1984 în Turda. Studiază Litere la Cluj, iar în timpul studenției este redactor al revistei *Echinox*.

Debut editorial cu volumul de versuri *mănăștur story* (Editura Vinea, 2007 – premiul „Iustin Panța" pentru debut, 2008).

În 2009 îi apare carnetul *Apă tulbure, antifoane etc.* (Biblioteca de poezie).

Este membru al clubului de lectură „Nepotu' lui Thoreau" și al clubliterar.com.

Cuprins

x / De dimineață plouase 9
În vîltoare
I. Muzică, vaiet, haine groase 10
II. Doi bărbați au dat copilul pe linghișpir 13
III. Cîteva bătăi din aripi 15
IV. Pe dig 17
Auriu 19
x / Orbul din ce în ce mai adînc oarecum mai aproape 20
Coada 21
x / Capete, cutii de rezonanță 22
x / Îmbufnat în liniște sub lumina stelelor 23
Peisaje 24
Lumea e o bolboroseală, se spune pe 25
Trec pe dig, în drum spre muncă 26
Număr și trec 27
Am văzut puii zbătîndu-se pentru hrană 28
Pojghițe 29
Nici nu îndrăznește 30
Soare de podiș, frig și chiciură 31
Bloc funinginit animale subterane 32
Prezență 33
Territoire foncé 34
În stație 35
x / Dereglarea is here to stay 36
Hidra 37
Apă tulbure, antifoane etc. 38
x / Micuțo, tu te agiți 39
x / Sîntem în aer liber, sîntem pe cîmpul de luptă 40

x / Ți-ai ascuns fața în păr 41
x / Bene Gesserit, totul 42
x / Prietenul meu Vali, l-am văzut ieri, era obosit 43
x / Îmi doresc să pipăi o femeie din zodia Peștilor 44
x / Febra, Mariuse, lișițe 45
x / Aici unde ești 46
x / N-ai de ce te agăța 47
x / Aproape s-a întunecat, fulgeră 48
x / Să se ducă să vadă, cuminte albina de balegă 49
x / Făcusem baie ; mama îmi unge blîndele cu cremă 50
x / La rîul cețos trec oameni pe pod 51
x / Presiunea experienței 52
x / Cînd mă întîlnesc cu oameni trebuie să fiu atent 53
x / Între primăvară și iarnă 54
Requiem 55
Jurnal 56
Acum trece mai departe ziua 57
Doamnele cinice specializate în boli terminale 58
Va fi o zi foarte lungă 59
Miriade de sori – steaua neagră – o strălucire 60
Las omul-reptilă să fie omul-reptilă 61

How do you know but ev'ry Bird that cuts the airy way,
Is an immense world of delight, clos'd by your senses five?

WILLIAM BLAKE

X

De dimineață plouase, dar atunci, trecut cu puțin de orele prînzului, se înseninase și un soare dulceag începu să lumineze. Întins în pat, după superba ciorbă de păstăi, citeam *De rerum*... Pe neașteptate, cerul se întunecă și o străfulgerare de lumină albă, cum nu mai văzusem pînă atunci, izbucni prin fereastra deschisă. Pentru moment, am rămas paralizat în pat. Mi se pare c-am auzit-o, ca prin vis, pe maică-mea urlînd în camera de jos și, în același timp, mi-am simțit inima sfîșiată. Se întîmpla într-o vineri.

În vîltoare

I.

Muzică, vaiet, haine groase,
haine lejere, ploaie, ceață
densă
cît să poți respira –
lumina care se oprește pe vîrfuri,
în cocoșii caselor și
de-a dreptul în rîu –

Toate încep în refugiu.
E filtrul prin care
trece mișcarea spre spațiu :

lucrează – ușor din pămînt
pe deasupra copacilor
în tufiș umbros – pînză se țese –
Plimbare.
Auzul sperios.
Fata cu rotweiller.
Cearta ciorilor.
Codobatură – vapor de mîl.
Alergătură –
oameni apar de nicăieri
în iarbă.
Băieții cu fier vechi.
Mașini în alpha wave
toate – cîte una
și deodată –

Bate din aripi deasupra – tînguie în spate –
ecou al curții – cîinele latră
îl las să mă miroasă : și fantoma apare,
noi știm pentru cine vine.
Iarbă verde păpădii

în floare.
Furnal : muștele nu s-au trezit
doar țînțarii
jos în spirale.

Fără control : fără somn : fără recunoaștere.
Și refugiul
a venit acolo unde eram
în luncă printre ciori – rîul umflat de ploaie.
Pînă aici m-a dus de mînă : aici plonjez :

Azur în cavitate
lumina intensă a rochiei –
mișcarea asta,
mult i-a trebuit pînă aici.
Obiectele
toate – cîte unul
și apoi deodată.
Ne oprim
lîngă ei :

vrabie – șoarece gras prin aer
cuiburi vii pe vîrfuri
în tufiș – pînză groasă –
vapori, soare
și condens.

Cu atenție : continuu : fără exhibiție.
așa cunosc :
În curte steag.
Din acoperiș.
Din ramele albe ale ferestrei.
Încuietorile :

Copacul bătrîn se desface
chiar în mijloc.
Înainte de-a se ridica aburii
pe cărarea ascunsă în smîrcuri.
În deschidere.
În pîlcul de tei.
Apă adîncă.
Soarele roșu
în spatele trunchiurilor
încă pulsează –

și doar dulcele chip
dulcele chip peste tot.

Seară limpede
dimineață limpede
Mîna face
gura vorbește
urechea aude –
Biciclete în stradă.
Întuneric în lume –
Bondari și tăuni.
Persistent : continuu : continuu și tăcut.

II.

Doi bărbați au dat copilul pe linghișpir,
acuma, amîndoi atenți
în poziția piticului
îi suflă nasul, îi
aranjează gulerul.

Zăpada s-a topit, parcul
e mlăștinos și pustiu.

Să spun copacilor
vechi prieteni – și-n
spațiu vast.

Cerul senin,
vînt cald
cînd rece,
lanțurile hintei
sclipesc la soare.

Am venit să mă odihnesc,
dar am uitat odihna ce-i,
un șanț nu prea adînc
în care-au tras cu grebla
frunze. Urme
de bocanci, de roata
bicicletei pe noroiul negru –
și-mi amintesc că prin
septembrie doi neni mi-au
spus – pămîntul ăsta
nu e bun la flori.

Ah, ciorile – s-a
înserat și luna
se vede mult mai clar
acum – e albă – ah,

ciorile, cum cîntă ele
(sau ce fac) de-atîta
vreme pe oriunde mă
duc și încă sunetul
ăsta nu e vechi deloc
– Oare dulăul își
drege vocea cînd latră
ca să pară mai matur ? –

Băieții cu bebelușul
n-au plecat, unul
îl ține pe genunchi
să-și tragă sufletul.
Au venit în schimb
țiganii cu căruțul.
Ce fac. Ies pescari
dar sînt
silențioși,

Ciorile s-au potolit
pentru moment. Pentru
moment, banca pe care
stau e rece.
Mă cheamă picii
să le arunc mingea în
teren. Ce fac. Luna
e albă și umbrele
zborului în sus pe tulpini.

III.

Cîteva bătăi din aripi
în spatele casei
la urzicile înalte și bătrîne
la straturile de pînză,
pînă-n Cenușer
cu ramuri mici și strîmbe

Pin, zadă, brad, molid—
nu-i ăsta !—
încerc să recunosc coniferul din fața geamului
deși nu cred să fi văzut vreodată

plăcerea mîței :
două ciocănitori cu ciugulitul de insecte pe crengi,
alte două ciori deasupra

O bătrînică-ochelari
din spatele perdelei
mă observă.

Lumina vineție
și norii grei în franjuri
semn că urmează
terapie, absolut
terapie.

Grija din care bați
pînă acolo la fir
și tremură linul
apelor de toamnă
Pisica s-a ascuns în casă
vîntul a venit
și s-a stins.
Omul a trecut pe cărare
mîlul s-a tras înapoi

a vibrat printre buruieni
a șerpuit pînă departe –

pe bicicletă, printre copaci
o femeie-n alb negru pedalează,
jucăria unui cîine
sub un nuc. Vîntul
o mișcă de colo-colo.
Adolescente

în cămăși albe ;
pe șnurul bine întins
haine la uscat
și nu poți ști
cînd se întîmplă din nou
și din nou.

O fetiță trece strada pînă îi pierd urma.
Cîteva mămici atente
își ceartă băieții.
Tocuri pe trotuar.
Clopotele cheamă la utrenie.

IV.

Pe dig
la rîul liniștit
două rațe se apropie
copii dau cu pietre
fac bărcuțe.
Sub peliculă
textile
înfipte în moloz
bolovani
pungi albe
flutură sub valuri. Fontă
resturi de beton.
Umbra deasă,
pîlpîiri
cînd cățelul doamnei
te amușină la spate.
O mătură
fără coadă,
o doză de bere
tulei de porumb
și țigara pe care tocmai am aruncat-o.

Puștii sînt ascunși în tufiș
fumează. Trenul de patru jumate,
o bluză roșie, reflecție intensă
dintr-o clădire înaltă și depărtată.

Apoi sîrme, butuci
și frunze –
Apă Aer
la benzinărie.

Tiruri zguduie linia de tramvai
În gropi – fata cu sacoșă
așteaptă.

Văd doar
capetele cum se plimbă
pe după gardul viu.
S-a făcut tîrziu,
mașinile au aprins
farurile, un bărbat
înalt cu o plasă
în mînă s-a săturat de așteptat
tramvaiul,
o fată în urma
celeilalte. Una
dintre ele tunsă scurt
cu fîș subțire. Sunetul;
camionul
cu fier vechi – gresie faianță
sanitare. Dintr-odată
pe cer
avioane cu reacție –
polițiști ce-și fac tura de seară.

Auriu

Seara la sfîrșitul unei săptămîni ploioase
Pisici, oameni agale prin curți, șnurul flutură
Balans pe frunzele uriașe stropii încă nu s-au uscat, pe cabluri țopăie
Vrăbii alte vrăbii țiclenii sînt în solfegiu în curbură
Auriu se usucă păianjenii țes pisicile cerșesc atenția
În cele două emisfere țiglele au roșu intens alb intens uzina dezafectată
Prin curte oamenii își fac treaba cu grijă
Cu intensitate pînza mereu dinspre extremități spre centru spre bulbul alb
Intens cu toate cele opt picioare
Pînă la capăt păianjenul te va proteja
Șnurul flutură în vînt o vibrație în nori vată de zahăr
În spațiu ce se suprapune seara la sfîrșitul unei săptămîni ploioase
Cînd vine seara odată cu vîntul rece printre brazii din deal în jos
Nu e vis somn intens balans pe frunze ochi dulci.

X

Orbul din ce în ce mai adînc oarecum mai aproape
Foșnetul celor ce-au fost și puțin, însă numai puțin, mai sînt
Cît să-și agațe cîrligele de pereți, cît să-și prindă ventuzele pe
Stratul de igrasie. (Un șuvoi se duce mai departe
O felină cu blana lungă își trece laba prin valuri
De cîteva ori apoi tresare ca și cum ar fi trăit un pericol închipuit
Șuvoiul curge mai departe ce auzi ce vezi
O creatură cu urechi lungi scoate capul din scorbură
O pasăre uriașă zboară și țipă scurt pe deasupra
Copacii înalți și bătrîni un pește sare din apă stropește departe
Din ce în ce mai adînc oarecum mai aproape
Ceața miroase a fum pămîntul de sub picioare nesigur)
Ochii care privesc nu se pot identifica
Gurile mute intră în trunchiuri

Coada

De cum închizi și deschizi ochii
capul tigrului, cu mustățile lui lungi, cu botul lui umed
umple de tot încăperea. Gongpe sub
tinichele și alămuri sub ploaie.
Andrei deghizat în pisică
a speriat pisica,
a speriat copiii care se jucau în curte.
Ochii lui n-au văzut pentru că n-au fost ochii lui.
E puiul ce tocmai a fost fătat.
Hrooom, Hroom, bine că
musculițe și țînțari
bine că relații.
Doi se dezbracă, doi lucrează
unul cu altul. Doi se hrănesc,
dar numai unul în somn profund
continuă joaca asta
care ține de milenii.
Dacă nu vine spontan
de ce mai vine
la cine mai vine umed pe gheruțe
urme pe internit, seara
cu furtună dimineața cu furtună
muzica e vacs
doar pulsul a rămas
pulsul e vacs
doar sora a rămas, albastru intens
sora ghidează
oricît de frumoasă
sora e vacs
de aceea Andrei în ea se deghizează.

x

Capete, cutii de rezonanță –
probabil ultimele zgomote
de fond,
ce-ți trec pe la urechi
și te apasă
ușor pe lob –
o mică adiere,
poate cu fusta
poate cu ochii ce de azi-noapte
strălucesc din cînd în cînd –

doar printre degete
mai șuieră
cînd faci cu mîna din fotografii
– de la o vreme tot mai stranii
tot mai acaparatoare –

nu intră nimic
nu iese
nimic
nu vine nimic
nu pleacă
nimic – proștii să susure
în vînt povestea,
și un mototol
de hîrtie se va mișca fluș fluș
de colo colo
pînă tîrziu.

x

Îmbufnat în liniște sub lumina stelelor
pe acoperiș –
zumzăie ușor aparatul de aer condiționat,
scara se termină într-o grădină puțin neglijată.

Spre vest, neted, și zidul lanțului muntos în depărtare.

Sînt sobru cînd stelele se ivesc.
Crucea Sudului –
aerul ăsta proaspăt.

Peisaje

Clopotul bate
ies bătrîneii afară din casă.
Cineva stă liniștit
pentru că altcineva e agitat.
Cineva e deștept pentru că altul e prost.
Și tot așa. Pînă la urmă
o bătrănică schimbă bani la chioșc.
Prin parcuri e plin. Răcoarea
și siguranța că ei sînt bătrîni.
Bătrîni și tineri. Toți vociferează.
O cioară cîrîie din înalturi.
Musca muncește pe frunza de arțar.
În prezența mea.

Lumea e o bolboroseală, se spune pe
malul lacului sărat.
Tolănită la soare pe treptele de lemn
i se închid, treptat, ochii.
Floră marină în inima podișului
Bulgări de pămînt sărat și copii
cocoțați pe verdeață, sus în deal.
Un vortex imperceptibil – satul
alunecă. Bronz. Coloape. Porcuți.
Lișițe și plaje din loc în loc.
Unde e soarele roșu acolo e Cluj.
Cluj din nămol sărat – Face bine
la ceva.
Din Matiz Lufthansa
aterizează, ea vine
și ea se așază la loc.

Trec pe dig, în drum spre muncă,
foarte puțină lume e cu adevărat matinală.
Stîrnesc praful, un pescar buimac de somn
își instalează cu insistență sculele.
Clădiri mai înalte încep
să reflecte lumina roșie a primului soare.
Din mărăciniș un cîine iese
și cască prelung. Mizeria îi este încă
uscată pe blană – curentul mă izbește
din spate – trenul tocmai traversează
podul. Acolo unde
puietul de clean făcuse pătură
acum doar pietre pe jumătate strălucitoare
și volbura mînată de valuri spre umbră.
Mă dor picioarele.
Mă bucur cînd știu
că mulți oameni dorm.
Somnul fără vise de la ora 6.
Iarbă de rîu – junglă de brusturi –
rațe lipite de mal –

Număr și trec,
neonul bate de jos
luna bate de sus
nucile abia se disting de frunze.
Vița s-a extins pînă la cabluri, un puiet
trage separat, dar asta numai de-aproape.
E noapte, pe boltă o pînză subțire
de lumină. Un vîjîit constant
prin beznă, dinspre oraș
fluturi alburii, bătrînicioși
plutesc în derivă.
Pe picioare, primele blînde –
o amintire falsă
falsă alarmă de furtună.
Număr și trec, ea intră în cameră
închide ușa, apropie ferestrele,
se așază în pat,
eu las
și las mai departe.

Am văzut puii zbătîndu-se pentru hrană,
blănița lor e moale, ghearele mici și ascuțite.
Lapte și zeamă de orez în seringă
cîte două deodată, lichidul gros
se prelinge pe bărbie în valuri, colții
prădătorilor mici, ochii prădătorilor mici strălucesc;
Ce este acolo mai mult decît viața –
am intrat în întunericul pur unde
insecte de toate mărimile zboară, mișună,
se cațără;
Roiesc în imensitatea asta, înăuntru
și afară la fel – Un vînt cald
în forță scutură plasa, dar el se mișcă
numai puțin, se face ghem și imită
păianjenul mort;
Roiesc în întuneric și vuietul lor
este vuietul întunericului;
O lume de praf bătătorit,
miros iute de urină și
excremente uscate.
Urma pe care o lasă oboseala
e un căuș în tină.

Pojghițe

Dacă ai vreun nuc bătrîn pe-aproape
îți intră veverițe și păsări în apartament.
Se știe, omul
luptă cu dușmanii.
Păianjen pe oglinda din baie,
șobolanul roade țevile –
dar nici șoricelul – vehicolul nostru
nu-i scump la vedere.
Plouă de nu se mai oprește – luna,
luna iulie, luna septembrie, totuna.
Există cîini șoricari, urs furnicar,
însă pisica nu e șoricară.
Pe stradă, un pocăit de nouăzeci de ani ridică tonul.
Puștii pe biciclete în delir,
El nu știe că ei sînt ochii Domnului.

Nici nu îndrăznește
să se uite. Cum se
întunecă mai devreme
iar mama-i îndeasă derbedeului
căciula pe cap. Între sprîncene
un foc mocnit, un reflex întîrziat
al mușchilor – și poate de aici
fetița apare îngrijorată
și întreabă cît e ceasul
(se scuză
sau se ascunde
în fața instanțelor)

Ce știu eu –
locul de joacă golit, el
gîrbovit, între copaci
cu spatele la soare.

Soare de podiș, frig și chiciură.
Termin plimbarea și-n fața cabanei
un animal negru stă la scărmănat.
Copilele încă ascultă muzică în pat.
Soare de podiș, imensă lanternă
prin curți înghețate • Te așteptăm
să dezmorțești cățeii. Lătratul lor
spart,
cu bocancul în pojghiță.

Bloc funinginit animale subterane
noroaie în zăpadă lemne stivuite pentru foc în magazie –
A spus o profesoară veți vedea ce se va alege de ei;
în douăzeci de ani de acum amintiți-vă.

Prezență

Avînd în vedere
dimensiunile, pot
să rămîn aici, sau acolo
din punctul acesta de vedere
nu face nici o diferență
dar încă
face diferență.
Din *punctul acesta de vedere*
punctul de vedere
trece
sau comutează
și dedublarea intră în colaps
COLAPS ?
dar pe jaluzele prin praful subțire
soare cenușiu ninsoare molcomă
o oarecare nostalgie
oameni care tastează grijuliu
vorbesc între ei și cu mine
ȘI CU MINE ?
Sigur, și cu mine
dar asta nu face nici o *diferență*
sau poate face o cît de mică diferență
o cît de mică implozie
în ceea ce este
dar ce este
nu este nimic
omul vorbește despre
PREZENT
be here now
be here now
țăcăne în cap
dar ușor
capul balon
nu știe chiar atîtea.

Territoire foncé

Pînă la zece toate urmele
de ploaie se usucă. Vînt-pai
prin tufe de forsythia ;
soare : mai aproape
pipăitul,
umbrele plopilor
calciu instabil
în scoarța crăpată,
păienjeniș
căldură-necată
în vapori. Filtre
de țigară grămădite
în balta de ploaie, cafea dulce,
suc
am renunțat
la investigații, cînd
încă se rotea
din inerție
furnici colectoare
ce răspîndesc locul hranei
în Teritoriu
Myrmica rubra
sete
foc
hrană, crustă :
hrană, în petecul de dril
pată de iarbă,
miriapodul pufos
într-o clipită
după nori
pauza usucă
șterge, radiază.

În stație

Ceva mai încolo se așază
un cuplu golit de viață,
vrăbii caută firimituri
în crăpăturile betonului
se pare
că foamea nu atinge astăzi
pe nimeni. Doamne uscățive
foarte în vîrstă
ies de la biserică. [Știu
că asta este o zi ploioasă de vară
dar nu știu unde sînt eu]
în paharele de expresso
care se golesc repede, în scrumul
bătătorit din tăieturile
mesei
tensiunea din brațele încovoiate
sau gîndul la pace și inteligență;
genți negre
sacouri negre
un post de poliție – după
spălatul pe dinți. Văd
unghii crescute prea mult
papucii uzi și plini de noroi –
povestea unui om care merge acasă
așteaptă autobuzul
se gîndește la cum va fi
totul, din cînd în cînd
întrerupe cu ce a fost,
peste cascada luminoasă
ziua ploioasă de vară
intră tăcut
și de netăgăduit
vîntul rece
cu stropi
este tot ce rămîne.

X

Dereglarea is here to stay
gîndești întorcînd fila
cu povești zodiacale.
Te simți înfundat
în opțiunile tale
și gîtuit
de viață
te ridici de pe scaun,
te duci la fereastră.
Vreme mohorîtă
vreme mohorîtă este
stă să ningă
să facă ceva.
Nu contează
spui stop și privești.
Ar merge un rom
sau un ceai de ghimbir.
Ceva cu aburi
să facă femeia.
Femeia nu-i.
Pînă mîine
o să te-mbolnăvești,
și femeia
și toată lumea
o să rîdă de tine.

Hidra

Nu știu dacă am văzut-o
în smîrcurile înghețate
nu știu dacă am atins cu piciorul
pielița alunecoasă a apei.
Îmbuibatul
poate s-o ducă oricît
în scorburile de avarie
în scorburile vii
pînă sfrijește.
Doar norii
cresc ca aluatul
și nu-s cu mult mai sus
de prunii și perii care-au zgribulit.
Nu-s cu mult mai sus de cap
doar cîteva palme
cîțiva centimetri din negura
lăsată.

Apă tulbure, antifoane etc.

Ea scoate din buzunar o sticluță cu rom.
Păsările cerului se adună în stol și se răsfiră,
iar gîndurile-și caută căldura
ca să se-ntărească.

M-am uitat în jur
și nu mi-am dat seama unde sînt.
Am văzut un cîine trecînd
prin fața mea cu blana roasă.

Am privit prin fereastră
cerul din spatele casei
norii umflați de vînt –

Ție ți-e ușor să vorbești și pe urmă
scoate din buzunar o sticluță cu rom
o pune pe noptieră se așază în pat și adoarme
cască și adoarme.

Mă scufund mă îndrept către alții
pe care-i știu și ei mă știu
și-o să-mi fie foarte, foarte apropiați.

x

Micuțo, tu te agiți
și-ți calculezi fiecare gest
în oglindă,
marea te-a slăbit
și te-a bronzat
iar din lecturile tale nocturne
s-a ales praful

Din vorbăria interminabilă
susur în urechile băieților

un fel de prevestire neterminată,
un cadru de la înălțime
în care te vezi întrînd pe strada pasteur
ezitînd, într-un anotimp asemănător cu iarna,
între statuile savanților
și bălăriile pedante

tu, către tine, micuțo
te-apropii de sus
și te scufunzi în fum.

x

Sîntem în aer liber, sîntem pe cîmpul de luptă
peisaj cu magazine de haine
trotuar cu scrumiere și flori.
Ea a sosit din întîmplare
să fumeze cu noi
blugi negri pantofi roșii
ca să o ținem minte mai bine.
Zîmbește puțin,
noi ne trezim luați prin surprindere
de curenții mașinilor
și de bucuria ciudată care crește în noi.

x

Ți-ai ascuns fața în păr
și-ai spus ceva ininteligibil.
Eu dădeam cu
cavourile poeților maghiari
despre cum o să intrăm
pînă la urmă acolo.
Banca era-ntreagă,
în fața noastră
rămășițe dintr-un sarcofag roman.
M-am lăsat pe spate,
am dat cu piciorul unei pietre
ce s-a rostogolit pe scări multă vreme.
Vezi, soarele abia intră
printre copaci, te-ai gîndit
și-ai așteptat puțin să vezi
dacă te-aud.

X

Bene Gesserit, totul
se învîrte-n jurul tău.
Am un vis
însă cu toate astea știu
locul real al corpurilor –
căldura lor ce încă
ajunge pînă la mine.

Trăim în mici capsule presurizate
Gesserit, noi și toată lumea noastră
într-un vîrf de ac.
Ceilalți au dezertat demult
abia li se mai vede urma –
o dîră incandescentă.
Și pădurile-au crescut, Gesserit,
dinspre ele vin lucruri
despre care n-aș fi vrut niciodată să aud.

Soarele-i slab
trece
peste brazii giganți
peste fagii
unde se cațără hameiul.
Și-i frig, Gesserit
văd cîte puțin lumea
cum se-nvîrte
și se strînge-n jurul tău.

x

Prietenul meu Vali, l-am văzut ieri, era obosit.
Prietena mea stă acum în cameră, e obosită.
Olga mi-a trimis aseară poze vechi, de pe Petuniei.
Eram tînăr și creț.
Multe badoage pe masa căminului – cutii cu sare, conserve desfăcute.
Ulei. Peste tot ulei.
Prinsese floare.
Azi eu prind floare. În fotoliul închiriat
stau nemișcat și lumea-mi stă la picioare;
Mucegaiul crește verzuliu, alb și opac.

x

Îmi doresc să pipăi o femeie din zodia Peștilor
să o privesc direct în ochi și să o pipăi –
și-un ocean de jenă și iritare să se reverse peste noi.
Vreau să-mi frec nasul de părul ei
să o ating cu nasul
să-i simt scalpul subțire sensibil
umed contrariat.

x

Febra, Mariuse, lișițe
bat sperioase din aripi;
bucuriile vin cu duiumul
praf zboară de pe ciment, poți să fugi
în casă – olma
bate din aripi pe terasă

Febra, Mariuse, porumbei de pe cămin
– nu contează că plouă –
aroma ouălor prăjite în unt
ploaia pe catran
ieși pe ușă, cu domnul în buzunar
sfărîmat între degete, în viața
de apoi o singură mască.

x

Aici unde ești.
Spune-i mamei tale că ai ajuns.
Chiar pe scaun, în cameră;
cerul înnorat, fereastra.

x

N-ai de ce te agăța,
răcoare, lucruri ale pămîntului.
Se apropie ploaia. O creangă uscată
s-a prăbușit cu bufnitură.
Vine furtuna
căpușa se chinuie în piele,
sălcii pitice abia rabdă vîntul.

X

Aproape s-a întunecat, fulgeră –
tușesc
de la părul de pisică.
Nu am unde pune capul.
Presiune atmosferică !
Doar aici – respir – greu
de la țigări
de la părul de pisică.
Mai bat o țigară. Îi mișc piciorul.
Atîta tot.

X

Să se ducă să vadă, cuminte albina de balegă
ți-ți-ie pe geam.
În Țările Reci își beau ceaiul cu unt și sare.
Noi îl bem un pic vîscos
cu bule.
Pen Ts'ao Ching și Ch'a Ching
mlădie zile. Mă fac atent
la numeroasele școli
numeroase vrăbiuțe de-afară.

x

Făcusem baie ; mama îmi unge blîndele cu cremă.
Lună. Prin ferestre deschise
aer de vară,
insecte.

x

La rîul cețos trec oameni pe pod.
Crang ! Crang !
Crang !
Plonjează rațe în apa călduță, și ea,
și ea.
Se-mprăștie ceața, din auzite
cum bat aripi pe corpul bondoc
și-n valuri.

x

Presiunea experienței.
Roboții din pachete de țigări,
roboții din plastic și fontă;
Tritonii înoată în borcan
sub soarele fierbinte.
Tot atîta vreme cîtă mi-a luat mie să văd
că nu exist. Actul
I Ninge în forță,
ciorile zboară jos,
proprietarul dă la o parte zăpada
cu lopata.

x

Cînd mă întîlnesc cu oameni trebuie să fiu atent
să nu le preiau rîsul, gesturile și dispoziția.
Rar mă pot abține. Mi-e teamă că într-o zi
o să răspund la numele Petru.

X

Între primăvară și iarnă
explodează
culturi microbiene.

Bube dulci, herpes
pe buzele
fetelor tinere.
Rîul sună în cap,
urmărindu-l sub pod
Vuiet, vuiet
pasărea de 1,80
95 kg țeapănă
în pietriș. Curentul
prin penele negre și lucioase,
ciocul galben atîrnă
deasupra bulboanei.

Requiem

Chiar atît de extatic
nu,
trag draperiile
mă inundă
puietul care-și cere hrana.

Jurnal

E mișcarea continuă și munca
din moment în moment și de la zi la zi.
De aici tot mai adînc, pînă la nivelurile subtile.
Apoi din nou aici. Diminețile devreme
zmeul zboară pe cale. Și e numai apă,
numai păsări, scoarță și tufiș : las doar
mișcarea continuă și munca
din moment în moment și de la zi la zi.
Nu mai explic la nimeni nimic
Mă ascund de tăvăleală
și de zgomotul subit care apare între oameni.
Respirație și iar respirație : ce se întîmplă
se întîmplă pentru prima oară. Fără recunoaștere :
Fără vorbărie.
Nu mai explic la nimeni nimic.

Acum trece mai departe ziua
fluturelui orb ce mușcă din oțet.
Scurta durere ridică întrebări
despre o stare sau alta, cum va fi.
(Deosebiri, viață lină în case
și în afara lor, concret, acid
dar mai departe în forță liniște.
Aduc înapoi ce fuge, natural.
Rămîn așa, gustul ce vine
e doar un gust, forfota plantelor
și-a apei, a păsărilor și-a prafului,
furia insectelor cînd transmit
cît mai degrabă informația ; e gust.)
Sînt treaz, dar nimic nu stă în paza mea.
Îndemn pe unii să facă semne
și toți să aibă milă de neputincioși.

Doamnele cinice specializate în boli terminale
au ochii ușor ieșiți din orbite
și fac glume medicale (ni se spune că ăsta
e schepsisul, că așa se învață)
vrăbiile, aproape sub mașină
se luptă pe o semilună
de covrig, în două tabere
la un capăt și la celălalt
ciugulesc, pe rînd, din miez.
Iar salvarea oricum trece
în viteză pe lîngă noi.
Văd cu coada ochiului fata
care pusese un pic piciorul pe zebră
că răsuflă ușurată
și-apoi se uită imediat în jur

Va fi o zi foarte lungă –
și sigur nu despre ce
vreau eu să fie.
Va fi un an lung, și-n el
un an de viață tăcută
nu cum aș vrea eu să fie, sigur,
dar o zi foarte lungă –
în care soarele o să ardă cumplit
iar pe asfaltul topit
puii de pisică să se plimbe.
De-a dura, într-o tăcere lungă
lungă de tot, norul umflat, el singur
deasupra capului s-ajungă,
cu duhul dereglării,
cu scamatorii cotidiene.
Ce faci – o ridică
pe doamna din praf deasupra străzii,
o ascultă o clipă și-apoi o prăvale
hăt prin curți, mai departe prin bălării.
În grădina de vară a unui domn
o linguriță amestecă în ceașcă,
fetița-și răcorește picioarele cu-n
furtun.
E albastru cerul – e albastru
și lumina e albă după ploaie –
plasele cu zarzavaturi în
mîna aspră a babei
și vîntul risipește aroma
cafelei în toate direcțiile.

Miriade de sori – steaua neagră – o strălucire
scurtă și solidă în beznă – apoi în bezna dinăuntru
e mut – televizorul aprins pentru somn, becul aprins
pentru frică
și foșgăiala în legătură cu presupușii – cu terții –
apoi gura mare de carne înghite carne –
Tu stai singur în cutie cu dinții –
Tu stai singur în cutie cu mama
și din mama emană victima
și din tine emană victima.

Andrei Doboș are ochiul celui care respiră nemișcat, dar imers într-o *complicatio* cosmică. Personajul poemelor e lumea deja dintotdeauna trecută, „cu ramuri mici și strîmbe". Însă trucurile acesteia – cinematice, dereglante nu au cum să țină căci în inima ei, inevitabil, se întinde *the view from nowhere.* Vlad Moldovan

Inevitabil, Andrei Doboș este printre cei mai buni poeți ai momentului: bucolic într-o epocă tehno, diarist conștiincios într-un timp al sincopei. Eroul poemelor sale – și îmi convine asta – are grația unui prof de științe naturale altoită cu înțelepciunea unui mandarin. Ștefan Manasia

Înarmat cu o cameră video sofisticată, Andrei Doboș transpune noaptea pe hîrtie ceea ce filmează: scene uimitoare din acest uriaș decor urban pe lîngă care noi, oamenii grăbiți, trecem zilnic uitînd pe ce lume trăim. Citind *Inevitabil* ai senzația că deasupra ta planează primejdia, că acum-acum o să ne ia tornada pe toți și-o să ne arunce undeva departe. Este inevitabil că apocalipsa ne poate surprinde – pe unii, pe cei mai norocoși – întinși în pat, ascultînd Philip Glass și citind poeme de Andrei Doboș. V. Leac

recomandare

OBSERVATOR CULTURAL

ISBN 978-606-8342-16-0

9 786068 342160

casa de Pariuri literare

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro